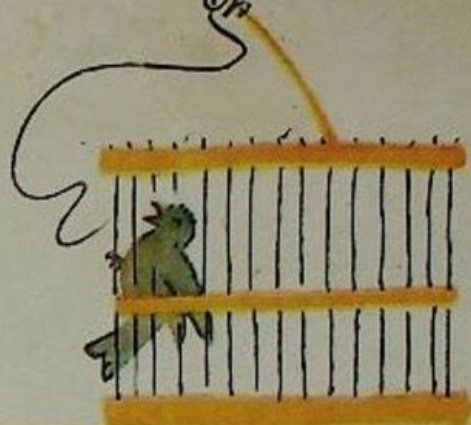

ЛЕОНІД ГЛІБОВ

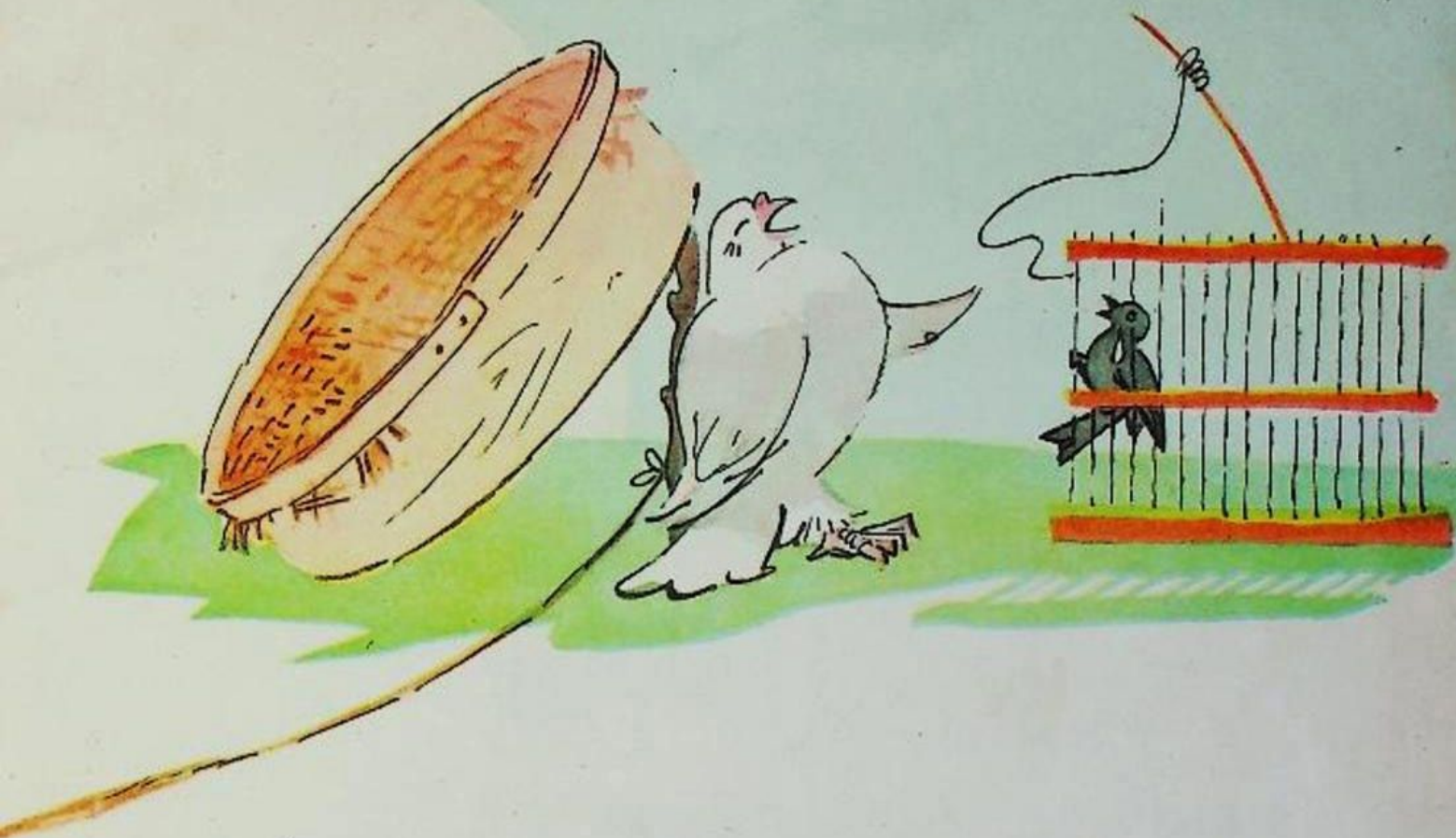
Чужому лихові не смійся

ДИТВИДАВ
1960

Малюнки
Ю. Северина та В. Чорнухи

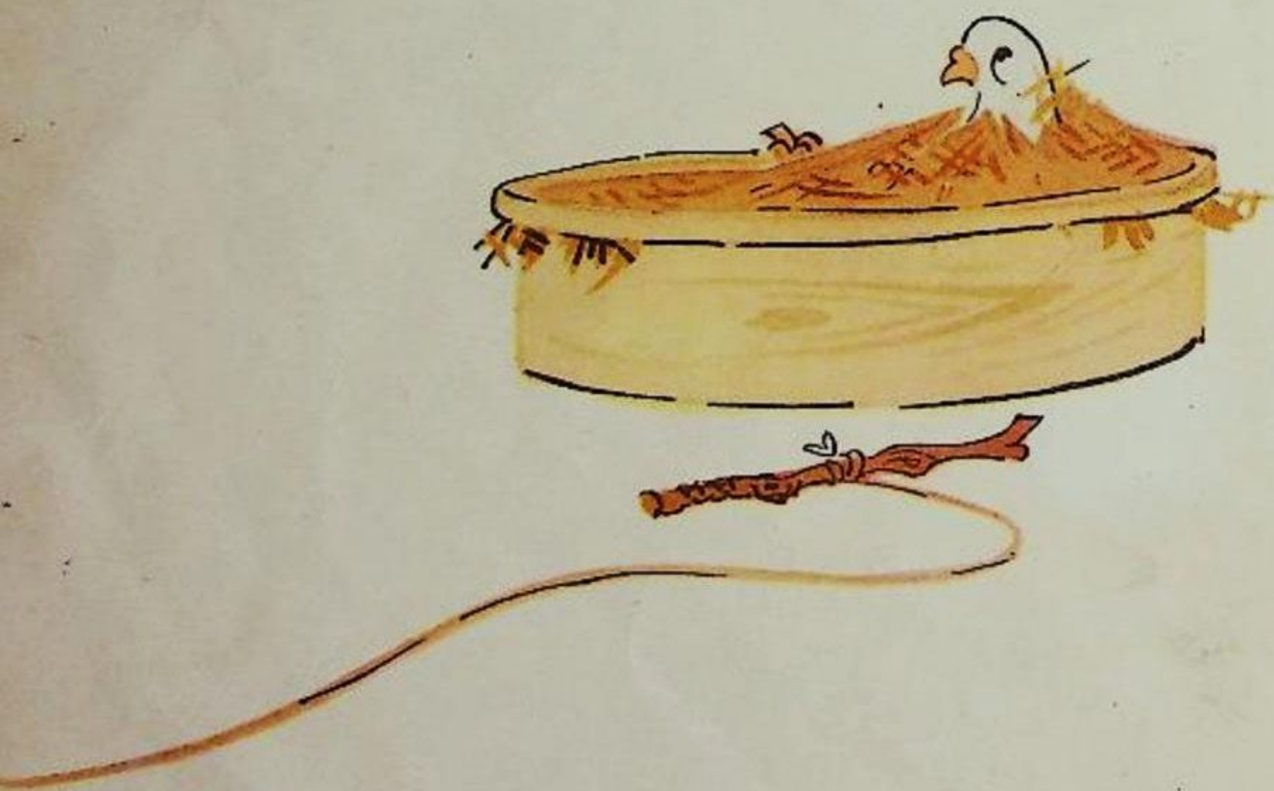

ВЧИЖ ТА ГОЛУБ
Весною Чижик молоденький,
Такий співучий, проворненький,
В садочку все собі скакав,
Та якось у сільце й попав;
Сердега в клітці рветься, б'ється...
А Голуб бачить та сміється:
„А що? Попавсь — от тобі й на!
Вже, певно, голова дурна...”

Не бійсь, мене б не піддурили,
Хоч як би не хитрили,
Бо я не Чижик! Ні... оце!
Аж гульк — і сам піймавсь в сільце...

Ото на себе не надійся,
Чужому лихові не смійся!

ХМАРА

ад селами, над нивами,
Лугами та долинами
Велика хмара йшла.
Ні жита, ні пшениченьки,
Ніякої травиченьки
Дощем не полила,
Від степу від широкого
До моря до глибокого
За вітром потяглась.

Над морем гуркотаючи,
Ввесь день не оддыхаючи,
Дощем вона лилась.
Діждала нічки темної —
І до гори зеленої
Присунулась спочить.
„Бач, — каже, — горо милая,
Дощу не пожаліла я,
Нехай тепер шумить!“

„Шкода, — гора озвалася, —
Цього не сподівалася
Од тебе, сестро, я!
Над селами, над нивами,
Над тихими долинами —
Там славонька твоя!
На кожную стеблиночку
Пошлеш одну росиночку —
А віку додаси, —
А морю широченному,
Глибокому, силенному,
Води не надаси!..“

УКОНИК-СТРИБУНЕЦЬ
степу, в траві пахучій,
Коник, вдатний молодець.
І веселий, і співучий,
І проворний стрибунець,
Чи в пшениченьку, чи в жито,
Досхочу розкошував
І ціліське літо,
Невгаваючи, співав;
Розгулявся на всі боки,
Все байдуже, все дарма...

Коли гульк — аж в степ широкий
Суне злючая зима.

Коник плаче, серце мліє;
Кинувсь він до Мурав'я:

„Дядьку, он зима біліє!
От тепер же згину я!

Чуєш — в лісі ворон криче,
Вітри буйнії гудуть?

Порятуй, порадь, земляче,
Як це лихо перебуть!“ —

„Опізнився, небораче, —
Одказав земляк йому, —

Хто кохав життя ледаче,
Непереливки тому“. —

„Як же в світі не радити?
Все кругом тебе цвіте, —

Каже Коник, — пташки, квіти,
Любе літечко на те;

Скочиш на траву шовкову —
Все співав би та співав...“

На таку веселу мову
Муравей йому сказав:

„Проспівав ти літо боже —
Вдача вже твоя така. —

А тепер танцюй, небоже,
На морозі гопака!“

Мягня
оторні діти, дівоньки й хлоп'ята!
Первоцвіт наш, веселі небожата!
Щоб знали ви, як в світі треба жити
І стерегтись, чого не слід робити —
Я розкажу вам баєчку маленьку.

Було собі Ягня, потішненьке таке,
В кошарі не було такого:
Жартливе і швидке,
Не слухало нікого.
Раз — чи само або ж підмовив хтось —
Надумалось воно все стадо насмішити:
У вовчу шкуру одяглось
І ну скакати, аукати і страшити.
Регочуться, плигають і кричать,
Неначебто бояться вовкулаки, —
Таке там стали вироблять!
Аж насторожились собаки,

А потім кинулись на вовчика гуртом,
Дали йому такої наминачки,
Що аж шматки посипались кругом—
Собаки не дають вовкам потачки.
Де й дівся сміх, піднявся стон і плач,
Насилу бідного оборонили.

Оттак, як бач.

Із жартів лиха наробили!
Всіх жаль бере—овечок і ягнят,
І журиться вівчар, і плаче бідна мати,
Бо то не іграшки, не жарт—
В зубах собачих побувати.
Такого лишенька ніколи б не було,
Коли б не слухали дурної волі;
Жило б собі Ягнятко і росло,
Радіючи на ріднім полі.

З М І С Т

Чиж та Голуб	1
Хмара	3
Коник-стрибунець	6
Ягня	10

Глибов Леонид Иванович
С ЧУЖОГО ГОРЯ НЕ СМЕЙСЯ. *Басни*
(На українском языкѣ).

Ціна 1 крб. 50 коп.
З 1.1 1961 р.— 15 коп.

ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Редактор М. П. ЛИСИЧ
Технічний редактор В. І. ДМУХАР

Художній редактор В. М. РЕШЕТОВ
Коректор Л. В. ЛЕОНОВА

Здано на виробництво 19.11 1960 р. Підписано до друку 19.1X 1960 р. Формат 60 × 92¹/₄. Фіз. друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2.
Обл.-вид. арк. 2,17. Зам 83. Тираж 110 000. Ціна 1 крб. 50 коп. З 1 січня 1961 р.— 15 коп.

Дитвидав УРСР, Київ, Кірова, 34.

Фабрика фарбового друку Головоліграфвидаву Міністерства культури УРСР, Київ, вул. О. Довженка, 3.